

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 24Co/1/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8714208097
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 09. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eliška Wagshalová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8714208097.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Elišky Wagshalovej a členiek senátu JUDr. Antónie Kandravej a JUDr. Ingrid Kalinákovej, v právnej veci žalobcu: 1/ C. N., S..XX.XX.XXXX, M. XXX XX C., S. F. XX/XX, 2/ L. N., S.. XX.XX.XXXX, M. XXX XX C., S. F. XX/XX, 3/ C. N., S..XX.XX.XXXX, M. XXX XX Q., Q. XXX a 4/ R. N., S..XX.XX.XXXX, M. XXX XX C., S. F. XX/XX, všetci zastúpení Beňo & partners advokátska kancelária, s. r. o., IČO: 44 250 029, so sídlom 058 01 Poprad, Nám. sv. Egídia 93, proti žalovanému: KOOOPERATIVA poisťovňa, a. s., Vienna Insurance Group, IČO: 00 585 441, so sídlom 816 23 Bratislava, Štefanovičova 4, zastúpený JUDr. Baltazár Mucska, advokát, so sídlom 831 03 Bratislava, Vajnorská 55, v konaní o zaplatenie 140 000,- eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Poprad č. k. 11C/180/2014-210 zo dňa 27.9.2019, takto

rozhodol:

I. Potvrďuje rozsudok.

II. Žalobcovia v 1. až 4. rade majú nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

Predmet konania

1. Žalobcovia sa v konaní domáhajú nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, ktorá im vznikla v príčinnej súvislosti s dopravnou nehodou, ktorú spôsobil vodič motorového vozidla povinne zmluvne poistený u žalovaného, pri ktorej došlo k usmrteniu N. N. a N. N. mladšieho.

Obsah napadnutého rozhodnutia

2. Okresný súd Poprad ako súd prvej inštancie (ďalej len „súd“) rozhodol tak, že cit.:

„I. Žalovaný je povinný zaplatiť

žalobkyni 1/ sumu 50 000 eur,

žalobcovi 2/ sumu 30 000 eur,

žalobkyni 3/ sumu 30 000 eur,

žalobkyni 4/ sumu 30 000 eur, a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Žalobca 1/, 2/, 3/, 4/ má právo na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 %, o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom samostatným uznesením.

III. Žalovaný je povinný zaplatiť na účet Prevádzkovateľa systému súdny poplatok zo žaloby v sume 8 400 eur, a to v lehote do troch od právoplatnosti rozsudku. “

3. Okresný súd Poprad rozhodol medzitýmnym rozsudkom dňa 11.6.2015, že nárok žalobcov voči žalovanému vyplývajúci zo žaloby zo dňa 4.7.2014 nie je premlčaný a nárok žalobcov voči žalovanému vyplývajúci zo žaloby zo dňa 4.7.2014 je dôvodný. Žalovaná taktiež namietala v uvedenom konaní nedostatok pasívnej legitímácie, aj s touto otázkou sa už v uvedenom rozhodnutí súd vysporiadal a

poukázal na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-22/12 Katarína Haasová/Rastislav Petrik a Blanka Holingová z 24.10.2013. Najvyšší súd rozsudkom zo dňa 26.3.2019 č.k. 4Cdo 91/2018, právoplatný dňa 9.5.2019 rozhodol tak, že dovolanie zamietol. NS SR vo svojom rozsudku uviedol, že poukazuje na judikát R 61/2018 prijatý na poslednom zasadnutí občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu dňa 9.10.2018, ktorého právna veta znie: „Škodou pre účely zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zmien a doplnení je aj nemajetková ujma spočívajúca v zásahu do osobnostných práv pozostalých obete dopravnej nehody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla. V spore o náhradu takejto ujmy je poisťovňa pasívne legitimovaná“ (rozsudok NS SR z 31.7.2017 sp. zn. 6 MCdo 1/2016). Aj čo sa týka premlčania súd sa touto otázkou zaoberal v rozsudku zo dňa 11.6.2015 kde poukázal na to, že nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch je podľa ustanovenia § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka osobným právom majetkovej povahy vyjadriteľný peňažným ekvivalentom a podliehajúcom premlčaniu vo všeobecnej trojročnej lehote počítanej od okamihu zásahu do práv fyzickej osoby na ochranu osobnosti (uznesenie NS SR sp. zn. 5Cdo 265/2009). Nárok na náhradu nemajetkovej ujmy sa premlčuje vo všeobecnej premlčacej lehote a táto lehota bola zo strany žalobcov dodržaná, čo už bolo uvedené v rozsudku zo dňa 11.6.2015 a potvrdené Krajským súdom v Prešove. Z vykonaného dokazovania súd zistil, že dňa 9.7.2011 v čase okolo 9:20 hod. došlo k dopravnej nehode a to tým, že X. R., trvale bytom V. viedol osobné motorové vozidlo značky J. D. ev. č. M.-T. po ceste v smere od obce M. na Z. G., kde na voľnom úseku cesty pred ľavotočivou neprehľadnou zákrutou začal predchádzať pred ním idúce osobné motorové vozidlo značky D. M. ev. č. N., ktoré viedol H. R., kde po zaradení sa pred predchádzané vozidlo v dôsledku neprispôsobenia rýchlosti svojej jazdy dostal s vozidlom balans, prešiel do protismerného jazdného pruhu, kde sa zrazil s protiidúcim osobným motorovým vozidlom značky W. XXXL, ev. č. N., ktoré viedol N. N., kde v dôsledku zrážky došlo k vymršteniu obidvoch vozidiel do cestnej priekopy a zraneniam vodiča N. N. st. a spolujazdca N. N. ml., ktorí obidvaja utrpeli zlomeniny krčnej chrbtice, na následky ktorých na mieste obidvaja podľahli. Okresný súd Trebišov rozhodol rozsudkom a to tak, že uznal X. R. za vinného tým, že inému z nedbanlivosti spôsobil smrť a spáchal taký čin závažnejším spôsobom konania a tým spáchal prečin usmrtenia podľa § 149 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona. Žalobkyňa 1/ uviedla, že manžel bol nezamestnaný, robil na aktívnych prácach, spolu žili v rodinnom dome a spolu mali 4 deti. Mali veľmi pekný vzťah. Manžel jej so všetkým pomáhal, staral sa o rodinu. Niektoré deti boli plnoleté, to znamená, že chýba v rodine jednak po citovej aj po finančnej stránke, aj čo sa týka prác v domácnosti. Manžel jej vo všetkom pomáhal, robil všetky práce čo sa týka opravy domu, v záhrade a taktiež výchovy detí a on bol hlavou rodiny. Deti usmerňoval ako sa majú správať, aj čo sa týka starostlivosti školy, sledoval ich výsledky v škole a deti otca akceptovali ako hlavu rodiny. Radil im v živote, ako majú žiť, ako sa majú správať. Po jeho smrti všetko ostalo na žalobkyni. Žalobkyňa 1/ uviedla, že nie je zamestnaná, poberá vdovský dôchodok vo výške 199 eur. Na najmladšiu dcéru R. poberá rodinné prídavky a sirotské vo výške cca 344 eur, čo sa týka štúdia dcéry R., tak všetko sa snaží financovať matka a snaží sa zabezpečiť celú činnosť rodiny, čo je veľmi málo. Pri dopravnej nehode zomrel aj syn N., ktorý mal 21 rokov v čase dopravnej nehody a v tom čase chodil na absolventskú prax. Žil s rodinou v spoločnej domácnosti a mali veľmi pekný vzťah. Žalobkyňa 1/ uviedla, že boli usporiadaná rodina, veľmi si pomáhali. Žalobca 2/ uviedol, že má ukončenú strednú poľnohospodársku školu a že boli dobrá rodina. Majú veľkú záhradu, kde spolu s otcom a bratom pestovali ovocie a zeleninu a o všetko sa spolu starali. Teraz je celá starosť na ňom, ale pri poľnohospodárskych prácach mu pomáha celá rodina. Žalobkyňa 3/ uviedla, že je evidovaná na úrade práce. Žije s matkou v spoločnej domácnosti a s ďalšími súrodencami. Veľmi jej chýba otec a brat. Finančne si pomáhali, bolo ich v domácnosti viacej, aj viac robôt stíhali, ale dve osoby im chýbajú v rodine. Doma majú gazdovstvo, chovajú sliepky, husy, kačky a tak si tým pomáhajú tým, že majú trochu lacnejší život. Žalobkyňa 4/ na pojednávaní uviedla, že v čase smrti blízkych príbuzných chodila do základnej školy a bolo to pre ňu veľmi citovo náročné. Veľmi jej chýba otec aj brat. V súčasnosti chodí na Y. Z. D. v S., študuje odbor Q.. Všetko, školu aj štúdium jej zabezpečuje finančne matka. Uviedla, že nedá sa slovami opísať, ako jej chýba otec a brat. Spolu s otcom sa hrali, pozerali filmy, chodili spolu na výlety, do prírody, fungovali ako rodina. Z výpisu knihy manželstiev vyplýva, že žalobkyňa 1/ a nebohy N. N. st. boli manželia, manželstvo uzavreli dňa XX.X.XXXX, z manželstva sa im narodili 4 deti, a to N. N. st., nar. XX.X.XXXX, L. N., nar. XX.X.XXXX, C. N., nar. XX.X.XXXX, R. N., nar. XX.X.XXXX. Súčasťou práva na súkromie je právo na rodinný život. Podstatou rodinného života je oprávnenie fyzickej osoby utvárať, udržiavať a rozvíjať vzťahy medzi členmi rodiny založené na silných citových väzbách. Ak medzi fyzickými osobami existujú sociálne, morálne, citové a kultúrne vzťahy vytvorené v rámci ich súkromného a rodinného života, môže porušením práva na život jednej z nich dôjsť k nedovolenému zásahu do práva na súkromie druhej z týchto osôb. Takýmto protiprávnym zásahom tretej osoby do práva na

súkromie, resp. práva rodinný život môže byť ďalšiemu účastníkovi vzťahu spôsobená taká ujma, ktorá mu čiastočne alebo úplne bráni naplno naplňať jeho citové potreby t. j. nemajetková ujma postihujúca inú ako majetkovú sféru osobnosti, sféru osobnostnú, ku ktorej nepochybne patrí aj citová (emocionálna) ujma. Ak dôjde k smrti jedného z členov rodinného vzťahu pozostalá osoba môže utrpieť citovú ujmu vo forme šoku, smútku zo straty blízkej osoby a takisto aj spoločensva (vzťahu) s blízkou osobou. Súd má za to, že v dôsledku dopravnej nehody došlo k zásahu do osobnostného práva žalobcov tak, že bola narušená celistvosť ich rodiny a bolo zasiahnuté do ich súkromného a rodinného života, pričom následky sú trvalé a neodstrániteľné, keď ochudobnenie žalobcov v citovej oblasti je nenapraviteľné. Súd dospel k záveru, že v dôsledku tragickej smrti manžela žalobkyne 1/ a syna žalobkyne 1/ a otca a brata žalobcov 2/ - 4/ pri dopravnej nehode došlo k nesmierne závažnej ujme spočívajúcej v strate milovaného manžela, otca, syna a brata, čím sú žalobcovia do budúcnosti ochudobnení o rodinný život a táto spočíva aj v citovej strate, keď žalobkyňa 1/ stratila manžela a zároveň aj syna a žalobcovia 2/ - 4/ stratili otca a brata, s ktorým prežívali radosť. Zároveň utrpeli citovú ujmu spočívajúcu v nepríjemných pocitoch úzkosti, smútku, zúfalosti a šoku zo smrti milovaných osôb. S poukazom na uvedené súd určil, že X. R., ktorý spôsobil dopravnú nehodu svojím protiprávnym konaním spočívajúcim v nerešpektovaní zákona o pozemných komunikáciách zasiahol do osobnostných práv žalobcov, a to do ich práv na súkromný a rodinný život. Súd dospel k záveru, že týmto nečakaným šokujúcim úmrtím manžela, otca, syna a brata došlo k tak závažnému zásahu do práva na ochranu ich osobnosti spočívajúceho v obmedzení ich súkromného a rodinného života, že žiadna z morálnych foriem zadosťučinenia nie je postačujúca. Súd preto ustálil, že predpoklady pre priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch sú dané, keď považoval za nepochybné, že ujmu, ktorá žalobcom vznikla by na ich mieste každá iná osoba považovala za ujmu objektívne závažnú. Pri určení peňažnej náhrady súd prihliadol na nenapraviteľný následok vzniknutý v dôsledku smrteľnej nehody manžela, otca, syna a brata žalobcov a dôsledky, ktoré táto tragická nehoda u nich vyvolala. Súd dospel k záveru, že žalobcami žiadaná výška nemajetkovej ujmy je primeraná, a preto súd tejto časti ich návrhu vyhovel.

4. Na zistený skutkový stav prijal právny záver, podľa ktorého výška peňažnej náhrady je predmetom voľnej úvahy súdu, kde súd výšku tejto náhrady priznáva na základe toho, že prihliada jednak na nenapraviteľný následok a tiež na dôsledky, ktoré tento nenapraviteľný následok vyvolali u dotknutej osoby. Podmienky pre určenie výšky tohto nároku možno zisťovať značne obtiažne. Súd dospel k záveru, že medzi žalobkyňou 1/ a jej nebohým manželom bol silný, dlhoročný, harmonický, emotívny a pevný zväzok. Bol medzi nimi veľmi blízky a harmonický vzťah. Súd aj vzhľadom na situáciu, t. j. dopravnú nehodu, ktorá sa stala, a pri ktorej zahynuli dvaja najbližší členovia rodiny poukazuje na to, že v čase dopravnej nehody mala žalobkyňa 1/ 52 o manželku v produktívnom veku a taktiež deti, ktoré potrebovali oporu a pomoc obidvoch rodičov. Aj čo sa týka starostlivosti a pomoci v rodine a tým opora manžela a otca žalobcov bola nenahraditeľná, nakoľko manžel a otec rodiny zomrel v najproduktívnejšom veku, vo veku 45 rokov, kedy práve v tomto veku iste chcel otec čo najviac pomôcť jednak deťom a taktiež aj celej rodine. Súd zároveň poukazuje na to, že žalobkyňa 4/ v čase smrti otca a brata mala 12 rokov. To znamená, že bola školopovinná, že celá ťarcha starostlivosti o rodinu a nahradiť citové vzťahy otca a syna a brata v rodine mala výlučne manželka a matka nebohých. Nie je možné ani podrobne opísať aký hlboký citový zásah bol nielen do oblasti hospodárskej, ekonomickej pomoci v rodine, ale hlavne citovej. Rodina prišla o dvoch najbližších príbuzných a ich miesto je nenahraditeľné a z tohto dôvodu súd má za to, že daná výška nemajetkovej ujmy je primeraná zistenému zásahu do práva na súkromie a práva na rodinný život a aj pri zohľadnení všetkých okolností ich úmrtia vzhľadom na to, že pri jednom zásahu, dopravnej nehode dňa 9.7.2011, prišli o život dvaja najbližší členovia rodiny. Priznaná suma nie je žiadnou hmotnou satisfakciou, ale určitým gestom slušnosti a spravodlivosti a v žiadnom prípade nemôže odčiniť dopad tragickej udalosti, ktorá nastala následkom konania poistenca žalovaného. Výška súdom priznanej sumy podľa názoru súdu nemôže viesť ani k neprimeranému obohateniu a nie je ani náhradou príjmu, prípadne niečím iným, pričom je primeraná pri prihliadnutí na závažnosť vzniknutej ujmy tak ako to bolo preukázané vykonaným dokazovaním a ako je to vyššie uvedené a tiež aj vzhľadom na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo. Je nepochybné, že táto udalosť bude mať v živote žalobcov výrazné a trvalé následky, ktoré nie je možné ničím úplne odstrániť. Žalobcom vznikla neoddiskutovateľná závažná nemajetková ujma smrťou blízkej osoby a to tej najbližšej, manžela, syna, otca a brata. Súd preto dospel k záveru, že suma, ktorú požaduje žalobkyňa 1/ ako nemajetkovú ujmu vo výške 50 000 eur je primeraná všetkým zisteným skutočnostiam, a preto súd vyhovel tejto časti nakoľko jej výška zodpovedá skutočnosti, že žalobkyňa 1/ vo veku 52 rokov prišla o manžela a zároveň aj syna, ktorý v čase dopravnej nehody mal len 21 rokov. A čo sa týka žalobcov 2/, 3/, 4/ súd má za to, že uvedená suma je primeraná, a to z dôvodu, že žalobcom 2/ - 4/ pri dopravnej nehode zomrel otec a brat, s ktorými mali veľmi blízky vzťah, žili v spoločnej

domácnosti a jedná sa o takú sumu, ktorá zodpovedá skutočnostiam a súd má za to, že ujmu, ktorú utrpeli žalobcovia ani nezodpovedá finančnému vyjadreniu, nakoľko jedná sa o stratu blízkych osôb a to manžela, otca, syna a brata, ktorých už v rodine nikto nenahradí. Nečakaným šokujúcim úmrtím najbližšieho rodinného príslušníka žalobcov 1/ až 4/ došlo k závažnému zásahu do ich osobnostných práv (práva na súkromie a rodinný život), pričom následok tohto zásahu je nereparovateľný. Pri úmrtí nemôže žiadne zadosťučinenie odčiniť vzniknutú ujmu, ktorá má absolútny charakter. Podľa ustálenej súdnej praxe bola preto daná aplikácia ustanovenia § 11 a § 13 ods. 1 OZ. Zákonom stanovené predpoklady pre vznik objektívnej zodpovednosti za protiprávny zásah do osobnostných práv žalobcov ako aj pre priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch boli tak v prípade žalovaných naplnené. Na strane žalobkyne 1/ stratou manžela dochádza aj k presunu rodičovských úloh a starostlivosti o deti a domácnosť, to všetko v situácii veľkej emočnej bolesti s prirodzeným sociálnym a ekonomickým dopadom. Pokiaľ sa týka žalobkyne 4/, pri strate otca bola len vo veku 12 rokov a teda strata otca je u nej nespochybniteľná brániaca jej spoznávať svojho otca, rozvíjať s ním ďalej blízky vzťah a viesť rodinný život. U ďalších žalobcov 2/ a 3/ je nespochybniteľné, že aj keď títo už boli dospelí, strata otca rodiny, ktorý zabezpečoval celú rodinu aj po finančnej stránke, má veľmi vážne ekonomické dôsledky. Ale nemožno poukazovať len na finančnú stratu, pretože žalobcovia utrpeli veľmi vážnu emočnú stratu, ich rodiny resp. ich deti nemôžu spoznať starého otca. Nemožno prehliadať ani charakter hodnôt, do ktorých bolo zasiahnuté a ich ochranu garantovanú Ústavou SR (podľa čl. 41 ods. 1 manželstvo, rodičovstvo a rodina sú pod ochranou zákona a podľa ods. 4 deti majú právo na rodičovskú ochranu a starostlivosť). Tak závažnej citovej ujme pri strate najbližšieho človeka sa vyrovná len máloktorý emočný zážitok, preto jeho vnímanie a prejavy hoci sú individuálne, možno dôvodne predvídať. Pri výške peňažnej náhrady musí súd prihliadať okrem závažnosti vzniknutej ujmy a okolností, za ktorých k porušeniu práva došlo k naplneniu požiadavky účinného primeraného zadosťučinenia za vzniknutú nemajetkovú ujmu, ale i k požiadavke nezneužívania tohto právneho prostriedku na neprípustné obohacovanie. Vodiacimi parametrami proporcionálne spravodlivého zadosťučinenia je atribút primeranosti, ktorý je rozhodujúcim kritériom priznávania odškodnenia, aby bol dosiahnutý účel kompenzácie. Výška náhrady nemajetkovej ujmy musí tiež odrážať všeobecné zdieľané predstavy o spravodlivosti a je potrebné poukázať na primárny význam vyrovnávacieho charakteru náhrady nemajetkovej ujmy resp. zmiernenie nepriaznivého následku neoprávneného zásahu (keďže nemajetková ujma vzniknutá porušením osobnostných práv sa vo všeobecnom slova zmysle ani nedá odškodniť a rozsah vzniknutej nemajetkovej ujmy nemožno exaktne kvantifikovať a vyčísliť). Kritériu primeranosti priznávanej peňažnej satisfakcie priamo úmerne zodpovedá aplikácia tzv. „statusu obeť“ podľa čl. 34 Dohovoru o ľudských právach. Ústavný súd ČR konštatoval, že pri stanovení čiastky relutárnej náhrady je nutné použiť princíp proporcionality tiež spôsobom, že všeobecné súdy porovnávajú čiastky tejto náhrady prisúdené v iných prípadoch (sp.zn. I.ÚS 2844/14). Vzhľadom na uvedenú požiadavku kazuistiky súd príkladmo uvádza, že rozsudkom OS Trnava č.k. 13C/126/2010-267 zo dňa 1.10.2014 v spojení s rozsudkom KS Trnava č.k. 24Co/368/2015-311 zo dňa 1.7.2015 bola priznaná náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 40.000 eur za smrť manželky žalobcu v dôsledku protiprávneho konania zodpovedného subjektu (fyzickej osoby) spočívajúceho v porušení pravidiel cestnej premávky. Nálezom ÚS ČR sp.zn. I.ÚS 2844/2014 zo dňa 22.12.2015 bol zrušený rozsudok NS ČR zo dňa 18.5.2014 č.k. 30Cdo/2535/2013-529 ako i rozsudok Vrchného súdu v Olomouci zo dňa 14.12.2012 č.k. 1Co/157/2012-412, predmetom ktorých bol neoprávnený zásah do práva na súkromie sťažovateľiek smrťou syna a brata spôsobenou v súvislosti s postupom lekárov nemocnice non lege artis, priznané čiastky náhrady nemajetkovej ujmy boli vo výške 1.700.000 Kč a 1.000.000 Kč (s konštatovaním o. i., že pre sťažovateľky je ťažko pochopiteľné, že v niektorých prípadoch z ich hľadiska menej závažných dosahujú čiastky peňažnej satisfakcie porovnateľnú úroveň s náhradami za nemajetkovú ujmu spôsobenú úmrtím blízkeho a o to viac naliehavou sa javí potreba, aby výška náhrady bola z pohľadu sťažovateľiek spravodlivo stanovená). Rozsudkom NS SR sp.zn. 6Cdo/185/2011 zo dňa 14.3.2012 bolo odmietnuté dovolanie voči rozhodnutiu týkajúceho sa priznania náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 120.000 eur (z dôvodu nezákonného trestného stíhania a uloženia trestu odňatia slobody). Preto súd primerane vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti priznal žalobkyňi 1/ sumu 50 000 eur, žalobcovi 2/ sumu 30 000 eur, žalobkyňi 3/ sumu 30 000 eur, žalobkyňi 4/ sumu 30 000 eur ako náhradu nemajetkovej ujmy. Priznaná výška náhrady nemajetkovej ujmy predstavuje aspoň zmiernenie ujmy žalobcov v prípade, kedy navrátenie do pôvodného stavu neprichádza do úvahy. Preto nemožno konštatovať, žeby priznanie takejto náhrady bolo prostriedkom bezdôvodného obohatenia žalobcov. Naopak, náhrada nemajetkovej ujmy žalobcom v zmysle zásad slušnosti a naplnenia požiadavky morálnej spravdnosti je spôsobilá naplniť reštitučnú podstatu kompenzácie. Táto priznaná nemajetková ujma v peniazoch nemôže byť nikdy náhradou za život, ale slúži aspoň na minimálne zmiernenie následkov vzniknutej ujmy.

5. Aplikoval ust. čl. 19, ods. 1,2 Ústavy SR, § 11, § 13, ods. 1,2,3, § 15, § 16, § 420, ods. 1, § 427, ods. 1, § 428, § 429, § 440, § 822 OZ, § 1, §4, ods. 1, písm.a/, § 15, ods. 1,2 zákona č. 381/2001 Z.z..

6. O trovách konania rozhodol s poukazom na ustanovenie § 255, ods.1, v spojení s ustanovením § 262 ods. 1 C.s.p. tak, že úspešným žalobcom priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania. Obsah odvolania

7. Proti rozsudku. podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný, ktoré odôvodnil ustanoveniami § 365 ods. 1 písm. d), f), h) CS tým, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok neprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nepravým skutkovým zisteniam, rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok zmenil a zmenil a žalobu voči žalovanému zamietol a priznal mu náhradu trov konania. V odvolaní ďalej uviedol, že žalovaný namieta svoju pasívnu vecnú legitímáciu v predmetnom konaní a má za to, že nie je pasívne vecne legitimovaným subjektom. Je potrebné zdôrazniť, že konštantná Rozhodovacia prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sa nezmenila ani po vydaní rozsudku ESD zo dňa 24.10.2013 vo veci C-22/12 a ani po uzneseniach Ústavného súdu Slovenskej republiky. Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako najvyššia právna autorita, ktorého personálne obsadenie je predpokladom spravodlivého a právne správneho rozhodnutia vo veci jednoznačne vo svojej rozhodovacej praxi dochádza k záverom, že nemajetková ujma nie je škodou na účely plnenia v rámci povinného zmluvného poistenia motorových vozidiel. Preto považujú postup súdu za právne nesprávny a neudržateľný. Žalovaný zastáva stanovisko, že vzhľadom na okolnosti samotnej škodovej udalosti, sa priznaná čiastka spolu v rozsahu 140.000,- Eur javí ako značne neprímeraná. Vinník dopravnej nehody svoj čin oľutoval, a bol právoplatne odsúdený v trestnom konaní. Taktiež z výpovedí žalobcov na pojednávaní neboli preukázané také okolnosti, ktoré by odôvodňovali priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v celkovej sume 140.000,- EUR. Má zato, že všetky vyššie uvedené okolnosti neboli dostatočne vzaté do úvahy, pričom vo svetle vyššie uvedeného je priznaná čiastka v celkovom rozsahu 140.000,- Eur značne neprímeraná, a žiadajú odvolací súd, aby uplatnil svoje moderačné právo a túto sumu znížil, resp. s poukazom na vyjadrené v tomto odvolaní žalobu žalobcov zamietol. Aj v konaní pred súdom prvej inštancie bolo opakovane poukazované nato, že takáto výška sa zásadne vymyká rozhodovacej praxi súdov nielen v podmienkach SR ale aj celosvetovom meradle. Uplatnenie náhrady nemajetkovej ujmy v takejto neprímeranej výške, taktiež poukazuje skôr na ekonomickú pohnútku uplatnenia nároku, kedy je potlačené poslanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch ako takej. Súd sa žiadnym spôsobom v odôvodnení rozsudku nevysporiadal s argumentáciou žalovaného o tom, že za určité zadostučinenie žalobcom je nutné považovať aj oľutovanie činu vinníkom dopravnej nehody a následné uloženie trestu v trestnom konaní. Súd sa taktiež žiadnym spôsobom nevysporiadal s argumentáciou žalovaného, ktorý poukazoval na to, že žalobcovia napriek tomu, že majú priamy právny nárok voči vinníkovi dopravnej nehody, v konaní účelovo žalovali iba poisťovateľa ako ekonomicky silný subjekt, pričom vyššie uvedené len potvrdzuje argumentáciu žalovaného, že náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch nemá slúžiť ako prostriedok obohacovania sa na strane žalobcov. Postoj vinníka dopravnej nehody, jeho odsúdenia v trestnom konaní, ako aj účelovosť podania žaloby iba voči poisťovateľovi majú v zmysle rozhodovacej praxe zásadný vplyv na výšku priznanej náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, súd prvej inštancie sa však s týmito skutočnosťami v odôvodnení rozsudku žiadnym spôsobom nevysporiadal. Má za to, že konanie má i inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, a to nedostatočné a chybné odôvodnenie rozhodnutia. Zo zápisnice z pojednávania zo dňa 11.06.2015 nevyplývajú také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali priznanie tak vysokej čiastky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch (50 000, 30 000, 30 000 a 30 000 eur). Poukázal napr. na výpoveď žalobcu 2/, ktorý vo veci uviedol nasledovné: „Som zamestnaný na aktivačných prácach. Poberám 125,- eur. Mám ukončenú strednú poľnohospodársku školu. Boli sme dobrá rodina. Máme veľkú záhradu, spolu s otcom a bratom sme tam pestovali ovocie a zeleninu a o to všetko sme sa starali spolu aj s bratom aj otcom. Teraz som už sám gazda ja. Ja mám poľnohospodársku školu, mňa to aj zaujíma, je na mne viac roboty a celá rodina mi pri prácach pomáha.“ Súd prvej inštancie žiadnym relevantným spôsobom neodôvodnil, ako žalobca 2/ touto výpoveďou preukázal tak intenzívny zásah do jeho osobnostných práv, ktorý by odôvodňoval priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v konkrétnej výške 30 000 eur. Nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch za zásah do osobnostných práv fyzickej osoby, patrí stále iba tejto konkrétnej fyzickej osobe, ktorá je povinná tento zásah preukázať. Nestotožňujeme sa s argumentáciou súdu prvej inštancie: „Tak závažnej citovej ujme pri strate najbližšieho človeka sa vyrovná len máloktorý emočný zážitok, preto jeho vnímanie a prejavy hod sú individuálne, možno dôvodne predvídať.“ Má zato, že v konkrétnych prípadoch nie je úlohou súdov „predvídať“ zásah do osobnostných práv žalobcov, naopak, je povinnosťou žalobcov tento zásah a jeho intenzitu preukázať. Pri odôvodnení výšku priznanej náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch súd

prvej inštancie citoval Ústavný súd ČR, ktorý konštatoval, že pri stanovení čiastky relatívnej náhrady je nutné použiť princíp proporcionality tiež spôsobom, že všeobecné súdy porovnávajú čiastky tejto náhrady prisúdené v iných prípadoch (sp. zn. I. ÚS 2844/14).“ Následne však súd prvej inštancie uvádza iba prípady nadštandardne vysokých náhrad nemajetkovej ujmy v peniazoch nielen v slovenskom ale aj európskom meradle. Má za to, že súd prvej inštancie sa pri určení priznanej výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch u žalobcov dôsledne neriadil princípmi jej primeranosti a proporcionality. Z hľadiska proporcionality priznanej náhrady nemajetkovej ujmy je potrebné najmä posudzovať životnú úroveň v danej krajine, ako aj to, či priznaná suma nevybočuje z právnej tradície v danej krajine - na margo toho je nutné uviesť, že suma vo výške 140.000,- eur v mieste bydliska žalobcov predstavuje hodnotu niekoľkých nehnuteľností - preto v danom prípade nemožno hovoriť o „primeranej náhrade“, resp. o „minimálnom zmiernení následkov vzniknutej umy“. Žiadnym spôsobom nerozvinul, prečo práve suma vo výške 50.000,- eur (resp. 30.000,- eur) je primeraná. Taktiež žiadnym spôsobom nerozvíja, prečo je odôvodnený rozdiel 20.000,- eur. Jeho rozhodnutie je v tejto časti nepresvedčivé a neobsahuje základné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu. Súd taktiež bol povinný vyporiadať sa so skutočnosťou, že účelovo nebol v konaní žalovaný vinník dopravnej nehody, pričom aj skutočnosti na jeho strane majú značný vplyv na priznávanú výšku náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch (ľútosť, ospravedlnenie, dopad do jeho duševnej sféry, jeho majetkové pomery, ...). Navyše, vzhľadom na stručné vyjadrenia žalobcov na pojednávaní považuje nárok na náhradu nemajetkovej ujmy za nepreukázaný, a priznanú sumu v konaní spolu vo výške 140.000,- eur nemožno dôvodiť tak, ako uviedol súd prvej inštancie „zásadou slušnosti a morálnej správnosti“. Zdôrazňuje, že citová väzba, jej intenzita, ako aj jej pretrhnutie je v konaní nepreukázané, a tak nie je preukázaný nárok na priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch ako doplnok k iným/základným inštitútom náhrady zásahu do ich osobnosti. Zdôrazňuje, že s poukazom na nové pravidlá civilného sporového procesu, má za to žalobcovia nedokázali osvedčiť riadne všetky skutočnosti odôvodňujúce nimi uplatňovaný nárok.

8. Žalobcovia vo svojom písomnom vyjadrení k odvolaniu uviedli, že zastávajú názor, že pri aplikácii voľnej úvahy súdu vo vzťahu k určeniu výšky nemajetkovej ujmy je potrebné prihliadnúť na to, že smrť blízkej osoby je pre jeho pozostalých mimoriadnym zásahom do ich osobnostných práv a v tej súvislosti je potrebné zohľadniť ako sa žalobcovia so smrťou nebohého vyrovnali a aké dôsledky spôsobilo násilné pretrhnutie väzieb vo vnútri rodiny. Pri dopravnej nehode zahynul najbližší príbuzný žalobcov a jeho úmrtie bolo, je a bude pre nich nepochybne dlhodobo traumatizujúce. Medzi fyzickými osobami existujú vzájomné sociálne, morálne, citové a kultúrne vzťahy vytvorené v rámci ich súkromného a rodinného života, pričom porušením práva na život jednej z nich môže dôjsť k neoprávnenému zásahu do práva na súkromie druhej z týchto osôb. Právo na súkromie zahŕňa aj právo fyzickej osoby vytvoriť a udržiavať vzťahy s inými ľudskými bytosťami, najmä v citovej oblasti, aby tak fyzická osoba mohla rozvíjať a naplňovať vlastnú osobnosť. Protiprávne narušenie týchto vzťahov predstavuje neoprávnený zásah do práva na súkromie a rodinný život fyzickej osoby. Pri úvahe o výške tejto náhrady z hľadiska závažnosti vzniknutej ujmy je potrebné zohľadniť predovšetkým tú skutočnosť, že žalobcovia stratili v jednom okamihu blízkych príbuzných, s ktorými tvorili harmonickú rodinu a v dôsledku násilného úmrtia došlo k nezvratnému ukončeniu tohto spolužitia. Žalobcovia majú za to, že v konaní bol nárok žalobcov na žalobou uplatnené nároky dostatočne preukázaný.

Hodnotenie odvolacieho súdu

9. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“) v zmysle zásad uvedených v § 470 ods. 1 a 2 CSP, vzhľadom na včas podané odvolanie preskúmal rozsudok v jeho napadnutých častiach, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ustanovenia § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli súdu Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu proti rozsudku nie je dôvodné.

10. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

11. Vo vzťahu k odvolacej námietke žalovaného, ktorou namieta nedostatok svojej pasívnej vecnej legitímácie v konaní odvolací súd v celom rade poukazuje na medzitimný rozsudok, n(čl. 77), rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol medzitimný rozsudok potvrdený odvolacím súdom (čl. 110) a rozsudok dovolacieho súdu (čl. 188), ktorým bolo dovolanie žalovaného zamietnuté. Týmito rozhodnutiami

považuje odvolací súd otázku pasívnej vecnej legitímácie žalovaného, danosti nároku žalobcovi voči žalovanému a otázku včasnosti uplatnenia ich nároku za vyriešenú v konaní s konečnou platnosťou. Akákoľvek ďalšia argumentácia žalovaného vo vzťahu k týmto otázkam uvádzaná v jeho odvolaní je bez vplyvu na správnosť záverov súdov v konaní uvedených v citovaných rozhodnutiach. Táto odvolacia námietka je preto nedôvodná.

12. Žalovaný v odvolaní namieta nesprávnosť záveru súdu prvej inštancie pri určení výšky nemajetkovej ujmy, ktorú považuje za značne neprimeranú. Súd nezohľadnil postoj vinníka dopravnej nehody, ktorý svoj čin oľutoval a nebol zohľadnený ani uložený trest.

13. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že v dôsledku dopravnej nehody, spôsobenej vodičom motorového vozidla, poisteného u žalovaného tragicky zahynuli dvaja ľudia. Títo dvaja ľudia boli otec a syn. J. N. N. mal 45 rokov a jeho syn N. N. mladší mal 21 rokov. Ako pozostalí po nich ostali žalobcovia, ktorí tak prišli každý o dvoch členov najbližšej rodiny. Žalobkyňa v 1. rade o manžela a syna, žalobca v 2. rade o otca a brata, žalobkyňa v 3. rade o otca a brata a žalobkyňa v 4. rade o otca a brata. V čase smrti rodinných príslušníkov mala žalobkyňa v 1. rade 52 rokov, žalobca v 2. rade 20 rokov, žalobkyňa v 3. rade 19 rokov a žalobkyňa v 4. rade 12 rokov.

14. Ak žalovaný v odvolaní namieta, že súdom priznaná suma 140.000 Eur je neprimeraná a v mieste bydliska žalobcov predstavuje hodnotu niekoľkých nehnuteľností, odvolací súd zdôrazňuje, že aritmetický súčet jednotlivých priznaných plnení predstavuje neprimerané, ba až cynické zjednodušenie a zľahčenie skutočnosti, že žalovaným vykonaný aritmetický priemer predstavuje priznané plnenia pre štyroch rodinných príslušníkov, ktorí v dôsledku tragickej dopravnej nehody v okamihu prišli (každý z nich) o dvoch najbližších členov rodiny. Je preto nevyhnutné zaoberať sa výškou priznaného plnenia nie vcelku ale u každého žalobcu zvlášť, tak ako to správne učinil súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní o výške nároku.

15. Vo vzťahu k posudzovaniu výšky náhrady nemajetkovej ujmy, odvolací súd poukazuje na judikatúru Ústavného súdu Českej republiky, ktorá je vzhľadom na podobnosť úprav použiteľná aj v našom právnom prostredí. Ústavný súd v náleze sp. zn. I. ÚS 2844/14 uviedol: „Všeobecné súdy majú široké medze diskrečnej právomoci, ktorú musia použiť tak, aby vo výsledku učinili zadosť požiadavkám riadneho a predovšetkým spravodlivého rozhodnutia, odôvodneného už skôr poznateľnými a v súčasnosti jasne formulovanými kritériami tohto druhu náhrady škody.“ Najvyšší súd ČR v rozsudku č. k. 25 Cdo 894/2018-239 uviedol: „Pri určení výšky náhrady za duševné útrapy spojené s usmrtením osoby blízkej je potrebné zohľadniť okolnosti ako na strane pozostaleho, tak i na strane škodcu. Na strane pozostaleho je významná najmä intenzita jeho vzťahu so zomrelým, vek zomrelého a pozostalých, prípadná existenčná závislosť na zomrelom a prípadná iná satisfakcia (ako napr. ospravedlnenie, správny postih škodcu či jeho trestné odsúdenie), ktorá obvykle nie je sama o sebe dostačujúca, jej poskytnutie však môže mať vplyv na zníženie zadosťučinenia v peniazoch. Zohľadniť možno rovnako, ak pozostalý bol očitým svedkom škodnej udalosti, ak bol s jej následkami bezprostredne konfrontovaný či akým spôsobom sa o nich dozvedel. Kritéria odvodené od osoby škodcu sú predovšetkým jeho postoj k škodnej udalosti, dopad udalosti do jeho duševnej sféry, forma a miera zavinenia a v obmedzenom rozsahu i majetkové pomery škodcu, ktoré sú významné iba z hľadiska toho, aby výška náhrady pre neho nepredstavovala likvidačný dôsledok.“

16. Súd prvej inštancie pri určení výšky nemajetkovej ujmy vychádzal z citovaných kritérií a jeho úvahe nie je čo vytknúť. Správne súd ustálil, že u všetkých žalobcov smrť ich najbližších príbuzných znamenala závažný a drastický zásah do ich osobnostných práv - práva na rodinný život a súkromie a následok tohto zásahu je nereparovateľný. Súd zdôraznil okrem silnej emočnej bolesti aj sociálny a ekonomický dopad straty otca a brata (manžela a syna), ktorí žili v spoločnej domácnosti ako jedna rodina. Smrťou manžela na žalobkyňu v 1. rade prešli všetky rodičovské povinnosti, ktoré mali manželia vo vzťahu k žalobkyňi vo 4. rade, ktorá v tom čase bola maloletá. Hoci žalobcovia v 2. a 3. rade boli v čase smrti už plnoletí, pripravovali sa na ďalšie povolanie a boli teda naďalej závislí na pomoci oboch rodičov. Je nepochybné, že intenzita vzťahu žalobcov a ich zomrelých príbuzných bola vysoká. Spolu tvorili základnú rodinnú jednotku, boli najbližší pokrvní príbuzní, žili v spoločnej domácnosti. Manželstvo žalobkyne v 1. rade a manžela usmrteného pri dopravnej nehode trvalo 22 rokov, žalobcovia v 2. až 4. rade od svojho narodenia žili s otcom až do jeho tragickej smrti. V prípade N. N. mladšieho, ktorý zahynul v dopravnej nehode spolu s otcom, ide o syna žalobkyne v 1. rade, ktorá tak v okamihu tragédie prišla o manžela aj syna vo veku 21 rokov. Ostatní žalobcovia okrem otca prišli o brata, s ktorým vyrastali od svojho narodenia. Zosnulý brat a syn mal 21 rokov, celý život mal pred sebou. Tento bol v dôsledku tragédie zmarený. Otec a manžel mal 45 rokov, bol v produktívnom veku, v rozkvetení svojich životných síl. Jeho smrťou prišla rodina o ekonomické istoty, ktoré zabezpečoval. Súd tieto kritériá podrobne rozobral v bode 51. a 52. svojho odôvodnenia, na ktoré odvolací súd v plnom rozsahu poukazuje.

17. Vo vzťahu ku kritériám na strane škodcu - vinníka dopravnej nehody odvolací súd dopĺňa, že ako to vyplýva z výpovede žalobkyne na pojednávaní (čl. 67), tento sa pozostalým neospravedlnil, nenavštívil ich, nič... Ako to vplýva z rozsudku (čl. 4-7), vinník dopravnej nehody bol v trestnom konaní uznaný vinným z prečinu usmrtenia a bol za tento skutok odsúdený na trest odňatia slobody v trvaní troch rokov nepodmienečne. Zároveň mu bol uložený trest zákazu činnosti riadiť motorové vozidlá na dobu 6 rokov. Súd prijal vyhlásenie o vine obžalovaného. Z predmetného rozsudku žiadne spoluzavinenie poškodených nevyplýva. Majetkové pomery škodcu sú pri posúdení výšky náhrady irelevantné vzhľadom k tomu, že škodca bol v čase dopravnej nehody poistený a plnenie tejto škodovej udalosti je kryté z povinného zmluvného poistenia. Ak žalovaný namieta, že súd nezobral do úvahy postoj škodcu, ktorý svoj čin oľutoval, odvolací súd takýto prejav nezaznamenal. Žalovaný v konaní žiaden dôkaz preukazujúci toto tvrdenie nepredložil. Preto niet dôvodu neveriť žalobkyni v 1.rade, ktorá naopak, poukázala na absenciu akejkolvek ľútosti, resp. snahy o zmiernenie utrpenia zo strany škodcu.

18. Ako bolo uvedené, súd pri určení výšky nemajetkovej ujmy disponuje širokou medzou diskrečnej právomoci. Okrem posúdenia relevantných kritérií pre jej priznanie na strane poškodených ako aj škodcu, je pre preskúmateľnosť a odôvodnenosť priznanej výšky náhrady dôležité aj porovnanie s výškami náhrad priznávaných v iných, obdobných prípadoch. Správne tak urobil aj súd v prejednávanej veci v bode 53. odôvodnenia. Žalovaný vo svojom odvolaní tvrdí, že súd účelovo vybral prípady, v ktorých boli priznané nadštandardne vysoké sumy náhrady a poukazuje na iné prípady, v ktorých boli priznané náhrady nižšie. V tejto súvislosti odvolací súd udáva, že súdom priznaná výška nemajetkovej ujmy nevybočuje z rámcov priznaných náhrad v obdobných prípadoch preskúmaných aj tunajším odvolacím súdom. Naopak, príklady uvádzané žalovaným v odvolaní sú staršieho dátumu (napr. rok 2010) a odvolací súd poukazuje na vývoj judikatúry v tejto oblasti. Nad rámec prejednávanej veci odvolací súd opätovne poukazuje na Najvyšší súd ČR, ktorý v snahe zjednotiť súdnu prax na území ČR za základnú výšku náhrady, modifikovateľnú s použitím zákonných a judikatúrou vyvođených hľadísk označil v prípade najbližších osôb (manžel, rodičia, deti) dvadsaťnásobok priemernej hrubej mesačnej nominálnej mzdy zamestnanca v národnom hospodárstve za rok predchádzajúci smrti poškodeného (čo by v prejednávanej veci znamenalo 20 x 769 Eur, t.j. 15.380 Eur za smrť jednej blízkej osoby). JUDr. Robert Šorl, PhD. sa vo svojom článku „Náhrada nemajetkovej ujmy (bolestné za smútok) pozostalého príbuzného, stav a východiská“ publikovanom v časopise Bulletin slovenskej advokácie č. 9/2017 na str. 6-19 venuje skúmaniu a prehľadu súdnych rozhodnutí týkajúcich sa náhrady nemajetkovej ujmy. Diverzita prístupov žalobcov je najmarkantnejšia v uplatnených sumách náhrady nemajetkovej ujmy. Prirodzene najpočetnejšie sú žaloby pozostalých, prevažne maloletých detí (33), ktoré si uplatnili náhrady od 100, 66, 50, 49, 33, 22, 10 až do 8 tisíc eur. Nasledujú žaloby pozostalých rodičov (25), pričom v tejto skupine sú zhruba rovnako zastúpení rodičia maloletých a plnoletých detí, ktorí si uplatňujú náhrady od 200, 100, 90, 35, 30, 20 až do 15 tisíc eur. Pozostalých 7 manželov si uplatnilo náhrady zhruba od 200, 100, 90, 83, 70, 40, 10 až do 8 tisíc eur. Nakoniec si pozostalých šesť súrodencov, pričom v tejto skupine sú zastúpení rovnako maloletí, ako aj plnoletí, no v čase smrti v spoločnej domácnosti žijúci súrodenci, uplatnilo náhrady od 90,15 do 10 tisíc eur.... Manželom priznané náhrady sa pohybujú vo výškach od 100, 70, 50, 45, 40, 33, 26, 23, 22,20, 10, 8, 6, 5 až do 4 tisíc eur. Náhrady priznané maloletým deťom sú od 100, 35, 23, 22, 15,13, 10, 8, 6 až do 5 tisíc eur. Náhrady priznané rodičom sú od 25, 20, 15, 10 až do 8 tisíc eur. Náhrady priznané súrodencom sa pohybujú od 15, 5, až do 2 tisíc eur. Odvolací súd má za to, že priznaná výška náhrady priznaná žalobcom za smrť dvoch najbližších osôb nevybočuje z rámca priznávaných náhrad a v plnom rozsahu zodpovedá zákonným kritériám pre jej priznanie.

19. Odvolanie žalovaného vzhľadom na dôvody v nich uvedené, nemá za následok nesprávnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie. Majúc na zreteli uvedené, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil postupom podľa ustanovenia § 387 ods. 1 a 2 CSP.

20. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s ust. § 255 ods. 1 C.s.p. tak, že úspešným žalobcom priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalovanému v rozsahu 100 %.

21. Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3 : 0 (§ 3 ods. 9 zákona číslo 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov § 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolaťel musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).